

Det, der heller ikke er hensigtsmæssigt i det her, er, at man lukker op for en ny ordning, hvor man betaler folk for at lade være med at efterspørge en offentlig ydelse. Hvis der først kommer skred i det, er der stort set ikke grænser for, på hvilke områder man inden for det offentlige kunne sige, at man betaler folk for at lade være med at modtage ydelsen.

For mit eget vedkommende har jeg ikke været på et bibliotek de sidste 8 år. Skal jeg så have betaling for, at jeg lader være med at gøre brug af den offentlige ydelse, det er, at vi har biblioteker her i landet?

Andre offentlige ydelser kunne man tage ind i billedet her og spørge: Er det overhovedet rimeligt? Og det er det selvfølgelig ikke. Hvis der skal være en offentlig ydelse – og et flertal her i Folketinget har så besluttet, at sådan skal det være – skal det selvfølgelig være et tilbud, der ligger, men ikke således at man betaler folk for at lade være med at benytte sig af det.

Vi kan med andre ord ikke støtte Venstres forslag.

Bruno Jerup (EL):

Overskriften for dette forslag er grundlæggende i modstrid med det faktiske indhold i forslaget. Forslaget burde hedde: Beslutningsforslag om kommercialisering og øgede profitmuligheder på børneområdet.

Det er åbenbart et stort behov fra Venstres side at sikre, at ISS eller andre kapitalgrupper kan få endnu et ekspansionsområde. Det er f.eks. en kendsgerning, som der fortsat ikke lægges op til at ændre på, at der ikke findes pasningsgaranti i en række kommuner, og at en del kommuner, som bryster sig af pasningsgaranti, kun har denne for udvalgte grupper af børn. F.eks. glemmer de lige de arbejdsløses børn og andre.

Der er også kommuner, som simpelt hen ikke har vuggestuer, og hvor forældrene kun kan vælge mellem en kommunal dagpleje eller en eller anden uofficiel pasningsordning.

Hvis indholdet skulle passe med overskriften, skulle det være, at Venstre skulle pålægge alle kommuner, at der var kommunale vuggestuer og børnehaver nok. Det er jo ingen sag at gøre forældre interesserede i såkaldte alternative tilbud, hvis der ikke findes et ordentligt, kvalitetsbaseret tilbud i kommunalt regi.

Hvis intentionen skulle være, at der kunne laves flere private institutioner, er der allerede i dag mulighed for, at man kan lave institutioner.

Der findes i dag allerede en række selvejende institutioner med driftsoverenskomst med kommunerne.

Så det eneste, der kan være tilbage, er at fritage kommunerne fra at løse deres opgave med udbygning af daginstitutionsområdet og give private firmaer nye profitområder. Enten vil det blive en givtig forretning for private firmaer, og hvis ikke, vil der jo ikke ad den vej komme flere institutioner, men det ville alene betyde en fastlåsnings og fastfrysning af den ene af forældrene. Jeg kunne godt komme med et gæt på, hvem det blev, der blev hjemmegående børnepasser. Det vil sikkert betyde en forringelse af forholdene, og påstanden om, at det skulle handle om et frit valg, er rent bluff fra Venstres side.

Det er klart, at hvis det er sådan, at Venstre ønsker en grundlovssikret ret til børnepasning, som de nævner i bemærkningerne, er det selvfølgelig noget, som Enhedslisten kan støtte, for den tanke er vi også med på. Men forslaget tager overhovedet ikke det spørgsmål seriøst.

Enhedslisten kan ikke støtte det fremsatte beslutningsforslag.

Poul Nødgaard (DF):

Jeg må så sige, at jeg ikke synes, Venstre skal have utak for, at de har fremsat dette forslag.

Vedrørende det økonomiske blev det sagt af socialministeren, at det nok ville koste omkring 2,4 mia. kr. Jeg har også hørt et tal nede i salen, der var lidt højere. Men hvis vi så ser på, at regeringen nu med finansministeren i spidsen indleder forhandlinger med kommunerne og amterne om økonomien i 1997, kunne det godt være, at kommunerne og amterne presser et noget lignende beløb ud af finansministeren netop på det her område. Det ved vi ikke noget om.

Men det, som jeg synes er mere centralt end lige at behandle det specifikke forslag, er at se på, om der ikke er forskellige måder at passe vores børn på. Det mener jeg der er, og forslaget her viser nogle modeller til det. Men det er, som om der i den socialdemokratiske verden med socialministeren i spidsen faktisk kun er én måde at passe børn på, og det er i offentligt regi.

Der er jo ingen, der siger, at den eneste saliggørende måde at få passet sine børn på, er, at man bygger vuggestuer, børnehaver osv. Det er, som om der på dette område kun er den ene mulighed, der duer, og jeg synes, at vi burde kunne sætte os ned – partier lige fra den ene side af salen til den anden, der føler et medan-